

JOHN GRISHAM

Dieťa ako kľúčový svedok v smrteľnej hre mafie

KLIENT

IKAR

JOHN
GRISHAM

KLIENT

Preložil Marián Andričík

IKAR

John Grisham
THE CLIENT

Copyright © 1993 by John Grisham

All rights reserved.

Translation © 1994 by Marián Andričík

Jacket design © 2022 by Emil Křížka

Slovak edition © 1994, 2000, 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8317-6

Venované Tyovi a Shee

1
MARK MAL JEDENÁSTĚ ROKOV A UŽ DVA ROKY PRÍ-
ležitostne fajčil. Nepokúšal sa prestať, no dával si pozor,
aby sa od cigariet nestal závislým. Najradšej mal koolsky,
oblúbenú značku svojho bývalého otca, jeho mama však
fajčila dva balíčky dlhých virgínií denne a mohol jej teda
priemerne desať či dvanásť za týždeň tajne vziať. Bola to
zanepoždnená žena s kopou starostí, azda i trocha naiv-
ná, pokiaľ išlo o jej chlapcov, a ani vo sne jej nenapadlo,
že jej starší syn bude v jedenástich fajčiť.

Z času na čas Mark kúpil od Kevina, zlodeja bývajúce-
ho o dve ulice ďalej, za dolár balíčok ukradnutých marlbo-
riek. Zväčša sa však musel spoľahnúť na matkine tenučké
cigarety.

V to popoludnie, keď viedol svojho osemročného brata
Rickyho do lesa za kempingovým parkoviskom, kde bývali,
mal vo vrecku štyri. Ricky bol nervózny, prvý raz si zapáli!
Včera pristihol Marka, ako schováva cigarety pod posteľ
do škatule od topánok, a pohrozil mu, že všetko povie, ak
mu starší brat neukáže, ako sa to robí. Zakrádali sa po les-
nej ceste na jedno z Markových tajných miest, kde strávil
osamote nejednu hodinu, keď skúšal šlukovať a vypúšťať
dymové kolieska.

Väčšina deciek v susedstve bola na pivo a marihuanu,
no Mark sa týmto dvom nerestiam rozhodne vyhýbal. Ich
otec bol alkoholik, ktorý bijaval chlapcov i matku, pričom

bitky nasledovali vždy po jeho nechutných pivových záťahoch. Mark videl, čo dokáže alkohol, a pocítil to na vlastnej koži. Báł sa aj drog.

„Nezablúdil si?“ spýtal sa Ricky, ako sa zvyknú mladší bratia, keď zišli z cesty a predierali sa po pás vysokou burinou.

„Ticho buď!“ odsekol Mark a ani nespomalil. Ich otec doma nič nerobil, len pil, spal a týral ich. Chvalabohu, teraz už je preč. Mark mal na starosti Rickyho päť rokov. Pripadal si ako jedenásťročný otec. Naučil ho hrať futbal a jazdiť na bicykli. Vysvetlil mu, čo vedel o sexe. Varoval ho pred drogami a chránil pred lotrami. A teraz, keď ho mal zasvätiť do neresti, cítil sa hrozne. Ale veď je to len cigareta. Mohlo by to byť oveľa horšie.

Burina sa skončila a chlapci sa ocitli pod veľkým stromom, z ktorého z hrubej haluze visel povraz. Pás krovia viedol na malú čistinku, od nej kamsi za kopcom sa strácala burinou zarastená prašná cesta. V diaľke bolo počuť ruch z diaľnice.

Mark zastal a ukázal na kladu neďaleko povrazu. „Sadni si tam,“ pokynul bratovi. Ricky poslušne cúvol ku klade, ustráchané sa obzerajúc dookola, akoby ich mala sledovať polícia. Mark vyťahoval z vrecka košeľe cigaretu a pohľadom vojenského inštruktora si premeriaval Rickyho. Pravým palcom a ukazovákom uchopil cigaretu a pokúšal sa pôsobiť nenútené.

„Pravidlá poznáš,“ povedal a pozrel dolu na Rickyho. Pravidlá boli len dve a v priebehu dňa si ich už najmenej desať ráz prebrali, ale Rickyho hnevalo, že s ním brat zaobchádza ako s malým deckom. Prevrátil oči a povedal: „Veď hej, keď to dakomu poviem, dostanem bitku.“

„Správne.“

Ricky si prekrížil ruky. „A môžem vyfajčiť len jednu denne.“

„Správne. Ak ťa prichytím, že fajčíš viac, bude zle. A ak zistím, že piješ pivo alebo si začínaš s drogami, potom...“

„Viem, viem. Zase bude bitka.“

„Tak.“

„Ty koľko denne vyfajčíš?“

„Len jednu,“ zaklamal Mark. Niekedy len jednu. Niekedy tri-štyri, podľa toho, koľko zohnal. Strčil si filter medzi pery ako nejaký gangster.

„Nezabije ma jedna denne?“ spýtal sa Ricky.

Mark vytiahol cigaretu z úst. „Tak skoro nie. Jednu denne pokojne môžeš. No skús viac a budeš mať problémy.“

„Koľko vyfajčí denne mama?“

„Dva balíčky.“

„To je koľko?“

„Štyridsať.“

„Fíha. Tak to má riadne problémy.“

„Mama má hrbu všelijakých problémov. Nemyslím, že by ju trápili práve cigarety.“

„A koľko vyfajčí denne oco?“

„Štyri-päť balíčkov. Sto za deň.“

Ricky sa jemne uškrnul. „Tak to skoro umrie, čo?“

„Dúfam. Keď bude stále piť a ťahať jednu za druhou, o pár rokov je po ňom.“

„Čo je to ťahať jednu za druhou?“

„To je, keď si pripaľuješ jednu cigaretu od druhej. Tak by som si želal, aby fajčil desať balíčkov denne.“

„Aj ja.“ Ricky vrhol rýchly pohľad smerom k čistinke a k prašnej ceste. Pod stromom bol tieň a chládok, ale za jeho konármi svietilo prudké slnko. Mark palcom a ukazovákou stisol filter a pred ústami ním trochu zamával. „Nebojíš sa?“ zaškeril sa, ako vedia len starší bratia.

„Nie.“

„Ja si myslím, že sa bojíš. Aha, drž ho takto, hej?“ Zamával mu ním zblízka, potom ho s dramatickým gestom odtiahol a strčil si ho medzi pery. Ricky ho sústredene pozoroval.

Mark zapálil cigaretu, vyfúkol malý obláčik dymu, potom ju len držal v ústach a vychutnával. „Nieže budeš vdychovať dym. Na to ešte nemáš. Len trocha potiahni a dym vyfúkni von. Pripravený?“

„A nebude mi z toho zle?“

„Bude, keď prehltnáš dym.“ Mark dva razy rýchlo potiahol a efektne vyfúkol dym. „Aha. Je to ľahučké. Šlukovať ťa naučím neskôr.“

„Okej.“ Ricky nervózne nastavil palec a ukazovák a Mark mu medzi ne opatrne strčil cigaretu. „Tak do toho.“

Ricky si roztrasenou rukou pomaly vsunul vlhký filter medzi pery. Krátko potiahol a vyfúkol dym. Znova krátko potiahol. Dym sa mu ani raz nedostal za predné zuby. Znova potiahol. Mark ho pozorne sledoval. Dúfal, že sa rozkašle a zmodrie, potom mu príde zle a s fajčením bude koniec.

„Pohoda,“ pyšne povedal Ricky, keď držal cigaretu a vychutnával ju. Ruka sa mu triasla.

„Veď to nič nie je.“

„Smiešne to chutí.“

„Hej, to hej.“ Mark si k nemu prisadol na kladu a z vrecka vytiahol ďalšiu cigaretu. Ricky náhlivo vyfukoval. Aj Mark si zapálil. Chlapci sedeli mlčky pod stromom a s pôžitkom ticho pofajčievali.

„To je psina,“ ozval sa Ricky a ohrýzal filter.

„Úžasná. Ale prečo sa ti potom trasú ruky?“

„Netrasú.“

„Vôbec nie.“

Ricky to prešiel mlčaním. S lakťami na kolenách sa nahol dopredu, zhlboka potiahol a odpľul si do blata, ako to videl robiť Kevina a veľkých chlapcov za kempingovým parkoviskom. Bolo to ľahké.

Mark našpúlil ústa do dokonalého kruhu a pokúsil sa o koliesko dymu. Očakával, že toto na jeho mladšieho brata poriadne zapôsobí, no koliesko sa mu nepodarilo a dym sa rozplynul.

„Podľa mňa si ešte malý na fajčenie,“ poznamenal.

Ricky v jednom kuse vyfukoval a odpľúval, dokonale vychutnával tento obrovský krok k dospelosti. „Ty si mal koľko, keď si začal?“ spýtal sa.

„Deväť. Ale bol som vyspelejší než ty.“

„To hovoríš vždy.“

„Pretože to je vždy pravda.“

Sedeli vedľa seba na klade pod stromom, ticho fajčili a upierali pohľady na trávnatú čistinku za tieňom. Keď mal Mark osem, naozaj *bol* vyspelejší než Ricky. Bol vyspelejší než ktorékoľvek iné dieťa v jeho veku. Vždy bol vyspelý. Ako sedemročný udrel svojho otca bejzbalovou palicou. Následky boli škaredé, ale to pijanské hovädo prestalo mamu biť. Ruvačky a bitky boli na dennom poriadku a Dianne Swayová hľadala útočisko i radu u svojho staršieho syna. Navzájom sa utešovali a tajne radili, ako vydržať. Po bitkách spolu plakávali. Vymýšľali spôsoby, ako ochrániť Rickyho. Keď mal Mark deväť, presvedčil ju, aby podala žiadosť o rozvod. Mark privolal policajtov, keď otec dostal predvolanie na súd a prišiel potom domov opitý. Na súde svedčil, ako ich otec týral, zanedbával a bil. Bol náramne vyspelý.

Ricky začul auto prvý. Z prašnej cesty doliehal jeho hukot. Potom ho začul Mark a prestali fajčiť. „Ticho sed,“ povedal tlmene. Ani sa nepohli.

Spoza mierneho kopca sa vynoril dlhý čierny nablýskaný lincoln a pomaly sa k nim blížil. Burina na ceste mu siahala až po predný nárazník. Mark zahodil cigaretu na zem a pristúpil ju topánkou. Ricky urobil to isté.

Keď sa auto priblížilo k čistinke, spomalilo, až skoro zastalo, potom sa oblúkom skrúcalo, pričom sa obtieralo o konáre stromu. Zastavilo čelom k ceste. Chlapci boli priamo za ním, no nebolo ich vidieť. Mark sa skĺzol z klady a preplazil cez burinu k pásu krovia na konci čistinky. Ricky ho nasledoval. Zadok lincolna bol od nich desať metrov. Pozorne ho sledovali. Mal louisianskú značku.

„Čo to robí?“ zašepkal Ricky.

Mark vykukol ponad burinu. „Psssst!“ Na kempingovom parkovisku počul o tom, ako sa v týchto lesoch schádzajú mladíci s dievčatami a fajčia marihuanu, ale toto auto nepatrilo mladíkovi. Motor zhasol a auto chvíľu len tak stálo v tráve. Potom sa otvorili dvere, vodič vystúpil a rozhliadol sa. Bol to zavalitý muž v čiernom obleku. Mal tučnú a okrúhlu hlavu, takmer holú až na úhľadne začesané pásy nad ušami a prešedivenú bradu. Potkýnavo prešiel k zadnej časti auta a nervózne sa hral s kľúčmi, až napokon otvoril kufor. Vytiahol z neho hadicu na vodu, jeden koniec strčil do výfuku a druhý pretiahol štrbinou v ľavom zadnom okienku. Zavrel kufor, opäť sa okolo seba porozhliadal, akoby čakal, že ho niekto bude pozorovať, a stratil sa v aute.

Naštartoval motor.

„Fíha,“ ticho sa ozval Mark a zmätene hľadel na auto.

„Čo to robí?“ spýtal sa Ricky.

„Chce sa zabiť.“

Ricky nadvihol hlavu o pár centimetrov, aby lepšie videl. „Nerozumiem, Mark.“

„Nedvíhaj sa. Vidíš tú hadicu? Plyny pôjdu z výfuku do auta a usmrtia ho.“

„To ako samovražda?“

„Hej. Videl som raz chlapíka v jednom filme, čo to robil presne takto.“

Prikrčili sa nižšie do buriny a hľadeli na hadicu, vedúcu z výfuku do okna. Motor jemne a rovnomerne bežal.

„Prečo sa chce zabiť?“ spýtal sa Ricky.

„Odkiaľ to mám vedieť? No musíme niečo urobiť.“

„Hej, zmiznime odtiaľto.“

„Nie. Buď chvíľu ticho.“

„Ja miznem, Mark. Ty, keď chceš, sa pozeraj, ako si umiera, ale ja idem.“

Mark schmatol brata za plece a pritlačil ho k zemi. Ricky ťažko dýchal a obaja sa potili. Slnko sa skrylo za mrak.

„Ako dlho to potrvá?“ spýtal sa Ricky trasľavým hlasom.

„Nie dlho.“ Mark pustil brata a pomaly sa zosunul na všetky štyri. „Zostaneš tu, jasné? Ak sa pohneš, nakopem ťa do zadku.“

„Čo to robíš, Mark?“

„Zostaň tu. Myslím to vážne.“ Markovo štíhle telo sa takmer pri zemi po lakťoch a kolenách plazilo cez burinu k autu. Tráva bola suchá a vysoká vyše pol metra. Vedel, že ten chlap ho nemôže počuť, ale mal obavy z hýbajúcej sa trávy. Zastal priamo za autom a ako had sa na bruchu prekĺzol až do tieňa kapoty. Načiahol sa, opatrne vytiahol hadicu z výfuku a pustil ju na zem. Trochu rýchlejšie sa tou istou cestou pustil späť. O niekoľko sekúnd sa už krčil pri Rickym v hustejšej tráve a kroví pod najspodnejšími konármi stromu, sledoval a čakal. Vedel, že keby ich ten tučniak spozoroval, mohli by frknúť popri strome dolu na cestu, a kým by sem dobehol, boli by preč.

Čakali. Prešlo päť minút, no pripadalo im to ako hodina.

„Myslíš, že je mŕtvy?“ zašepkal Ricky suchým a slabým hlasom.

„Neviem.“

Zrazu sa dvere otvorili a muž vyšiel von. Plakal a čosi hundral. Dotackal sa k zadnej časti auta, zbadal hadicu v tráve, zakľal a znova ju strčil do výfuku. S fľašou whisky v ruke sa zúrivo poobzeral po okolitých stromoch a odtackal sa späť do auta. Keď zatváral dvere, čosi si zamrmľal.

Chlapci ho so zdesením sledovali.

„Je to šialenec,“ zašepkal Mark.

„Poďme odtiaľto preč,“ povedal Ricky.

„Nemôžeme! Ak sa zabije, a my sme to videli a vieme o tom, mohli by sme z toho mať nepríjemnosti.“

Ricky zdvihol hlavu, akoby sa chystal na ústup. „Tak to nikomu nepovieme. Poď, Mark.“

Mark ho opäť schmatol za plece a pritlačil k zemi. „Zostaň dole! Neodídeme, kým nepoviem!“

Ricky tuho prižmúril oči a pustil sa do plaču. Mark znechutene pokrútil hlavou, ale nespúšťal oči z auta. Malí bračkovia prinášajú viac starostí ako osohu. „Prestaň,“ precedil cez zuby.

„Ja sa bojím.“

„Fajn. Ani sa nehni, dobre? Počuješ? Nehni sa. A prestaň plakať.“ Mark sa opäť spustil na lakte a chystal sa ešte raz preplaziť cez vysokú trávu.

„Nechaj ho, nech si zomrie,“ zašepkal Ricky pomedzi vzlyky.

Mark naňho cez plece zagánil a pomaly sa vydal k autu, ktorému ešte vždy bežal motor. Plazil sa tou istou cestou po jemne ušliapanej tráve tak pomaly a opatrne, že

ho ledva videl aj Ricky, ktorému medzitým obschli slzy. Ricky sledoval vodičove dvere. Čakal, že sa rozletia, ten šialenec vyskočí a Marka zabije. Zaujal šprintérsky postoj na špičkách, aby mohol rýchlejšie ujsť cez les. Videl, ako sa Mark vynoril spod zadného nárazníka, kvôli rovnováhe sa prichytil koncového svetla a pomaly vytiahol hadicu z výfuku. Tráva jemne zašuchotala, burina sa trocha zachvela, a Mark bol zasa pri ňom. Dychčal, potil sa a napodiv usmieval.

Učupili sa pod krovím ako dva zajace a sledovali auto.

„Čo ak zase vyjde von?“ spýtal sa Ricky. „Čo ak nás uvidí?“

„Nemôže nás vidieť. Ale ak za nami vyletí, len bež za mnou. Budeme fuč skôr, než sa pohne.“

„Prečo nejdeme hneď?“

Mark sa naňho uprene pozrel. „Chcem mu zachrániť život, jasné? Možno, hovorím možno, uvidí, že takto to nepôjde, a rozhodne sa počkať alebo čo. Prečo je to také ťažké pochopiť?“

„Lebo je to šialenec. Ak môže zabiť seba, môže zabiť aj nás. Prečo je to také ťažké pochopiť?“

Mark nespokojne pokrútil hlavou. Zrazu sa dvere opäť otvorili. Muž vyliezol z auta, hundral si a rozprával sa sám so sebou, až sa cez trávu predral dozadu. Schmatol koniec hadice a hľadel na ňu, akoby ho nechcela poslúchať, potom sa pomaly poobzeral po malej čistinke. Ťažko dýchal a potil sa. Pozrel smerom k stromom a chlapci sa pričupili k zemi. Nato sa pozrel dole a stuhol, akoby mu zrazu svitlo. Tráva okolo zadnej časti auta bola ľahko pošliapaná. Muž si kľakol, akoby ju chcel preskúmať, ale potom zastrčil hadicu späť do výfuku a rýchlo vykročil k dverám. Ak ho aj niekto od stromov sledoval, zdalo sa, že mu je to jedno. Chcel len čo najrýchlejšie umrieť.

Spoza krovia sa vedno vystrčili dve hlavy, no len pár centimetrov, a celú minútu nakúkali cez burinu. Ricky bol pripravený na útek, ale Mark rozmýšľal.

„Mark, prosím ťa, podme,“ žobronil Ricky. „Skoro nás zbadal. Čo ak má revolver alebo čo?“

„Keby mal revolver, tak by sa ním zastrelil.“

Ricky si hrýzol peru a do očí mu opäť vyhrkli slzy. Ešte nikdy nevyhral nad starším bratom a nevyhrá ani teraz.

Prešla ďalšia minúta a Mark začal byť nespokojný. „Skúsím to ešte raz, hej? A ak to nenechá, padáme odtiaľto. Sľubujem. Dobre?“

Ricky váhavo prikývol. Brat sa natiahol na brucho a po centimetroch si cez burinu kliesnil cestu k vysokej tráve. Ricky si špinavými prstami zotrel z líca slzy.

Advokátovi sa až rozširovali nozdry, ako zhlboka vdychoval. Vdychoval pomaly, hľadel cez predné okno a pokúšal sa zistiť, či už mu niečo z toho vzácneho smrteľného plynu preniklo do krvi a začalo účinkovať. Na vedľajšom sedadle ležal nabitý revolver. V ruke držal poloprázdnu sedemdecovku whisky Jack Daniels. Odpil z nej, zakrútil vrchnák a položil ju na sedadlo. Pomaly vdychoval a zavrel oči, aby mohol vychutnávať plyn. Aké to bude? Jednoducho sa kam si pomínie? Bude ho to bolieť, alebo páliť, alebo mu bude predtým zle, než ho to úplne dorazí? Na palubnej doske nad volantom pri fľaštičke s tabletkami ležal list.

Čakal, plakal a rozprával sa sám so sebou, kurva, nech si ten plyn švihne, kým to vzdá a použije zbraň. Je zbabelec, ale veľmi odhodlaný, a oveľa radšej bude takto vdychovať a pomaly sa znesie zo sveta, než by si strčil do úst revolver.

Upil si z whisky a zasyčal, keď mu páливо stiekla dolu hrdlom. Áno, už to konečne účinkuje. Čoskoro bude po

všetkom. Usmial sa na seba v zrkadle, lebo to účinkuje a on umiera a nakoniec predsa len nie je zbabelec. Na také čosi treba mať silný žalúdok.

S plačom a mrmlaním odkrútil vrchnák fľaše na posledný dúšok. Preglgol a kvapky whisky mu z pier stekali na bradu.

Nikomu nebude chýbať. A hoci to mala byť bolestná myšlienka, advokáta upokojovalo vedomie, že nik za ním nebude smútiť. Matka bola jedinou osobou na svete, kto ho mal rád, ale tá je už štyri roky po smrti, takže ju to neraní. Z prvého neúspešného manželstva mal jedno dieťa, dcéru, ktorú jedenásť rokov nevidel, ale dupočil sa, že vstúpila do akejsi sekty a je rovnako šibnutá ako jej matka.

Bude to malý pohreb. Príde naň zopár kamarátov advokátov, možno jeden-dvaja sudcovia, všetci v čiernych oblekoch, budú si dôležito šepkať a po poloprázdnej sieni sa bude rozliehať organová hudba. Nijaké slzy. Advokáti budú sedieť a pozeráť sa na hodinky, kým neznámy kňaz bude chvatne odriekať zvyčajné frázy za drahými zosnulými, čo nikdy nechodili do kostola.

Bude to desaťminútová záležitosť bez príkras. V liste na palubnej doske žiadal, aby jeho telo spopolnili.

„Ááá,“ ticho si pochutnal na ďalšom dúšku. Prevrátil zase fľašu, a kým preglgal, mrkol do spätného zrkadla a zazrel, že burina za autom sa hýbe.

Ricky zbadal, že sa dvere otvorili, skôr než to Mark začul. Rozleteli sa, akoby ich niekto vykopol, a zrazu sa trávou rútil statný chlap s červenou tvárou, pridržiaval sa auta a vrčal. Vydesený a šokovaný Ricky vstal a pomočil sa do nohavíc.

Mark sa práve dotkol nárazníka, keď začul dvere. Na chvíľu stuhol, hlavou mu prebleskla myšlienka, že sa odplazí pod auto, váhavosť ho však prikovala k zemi. Pokúsil sa vstať a utiecť, no pošmykol sa a chlap ho schmatol. „Ty! Ty zasran jeden!“ skríkol, chytil Marka za vlasy a hodil ho na kapotu auta. „Ty zasran jeden!“ Mark kopal a skrúcal sa, no tučná ruka ho fľasla po tvári. Kopol ešte raz, nie tak prudko, a znova dostal facku.

Mark hľadel do divej, planúcej tváre len pár centimetrov od svojej. Chlap mal červené, uslzené oči. Z nosa a brady mu kvapkalo. „Ty zasran jeden,“ zavrčal pomedzi špinavé zaťaté zuby.

Keď už advokát zvieral chlapca nehybne prilepeného na kapote, zastrčil hadicu späť do výfuku, stiahol Marka za golier dolu a odvliekol cez trávu k otvoreným dverám. Šmaril ho dnu a postrčil cez čierne kožené sedadlo ďalej.

Mark šmátral po rúčke dverí a hľadal zámku, keď chlap dosadol za volant. Zabuchol za sebou dvere, ukázal na rúčku dverí a skríkol: „Nedotýkaj sa toho!“ Potom prudko spakruky udrel Marka po ľavom oku.

Mark zakričal od bolesti, chytil sa za oči a skrčil. Bol ohromený a plakal. Nos ho hrozitánsky bolel a ešte väčšmi ústa. Krútila sa mu hlava. Cítil krv. Počul, ako chlap reve a vrčí. Cítil whisky a pravým okom videl kolená jeho špinavých modrých džínsov. Ľavé mu začalo opúchať. Pohľad sa mu rozmazal.

Tučný advokát preglgol whisky a zadíval sa na Marka, ktorý sa krčil a triasol na celom tele. „Neplač,“ zavrčal.

Mark si olízal pery a prehltol krv. Pošúchal si hrču nad okom a s pohľadom stále upätým na jeho džínsy sa pokúšal zhlboka dýchať. Chlap zopakoval: „Neplač“, tak to skúsil.

Motor bežal. Auto bolo veľké, ťažké a tiché, ale Mark počul odkiaľsi zďaleka jemnučko bzučať motor. Pomaly sa

obrátil a letmo pozrel na hadicu, ktorá sa vinula cez zadné okno za vodičom. Akoby sa k nim plazil zlostný had a chcel ich zabiť. Tučniak sa zasmial.

„Hádám by sme mali umrieť spoločne,“ oznámil mu z ničoho nič neobyčajne vyrovnaný.

Markovi ľavé oko rýchlo opúchalo. Pokrčil plecami a pozrel sa mužovi rovno do očí. Teraz mu pripadal ešte väčší. Mal bacuľatú tvár, hustú bradu, ešte vždy červené oči a zazeral naňho ako démon z temnôt. Mark plakal. „Pusťte ma odtiaľto, prosím vás.“ Triasli sa mu pery a lámal hlas.

Vodič si strčil fľašu s whisky do úst a prevrátil ju. Uškrnul sa a mľaskol. „Lutujem, chlapče. Bolo ti treba hrať sa na múdreho a pchať nos do mojich vecí, čo? Takže podľa mňa by sme mali umrieť spolu. Hej? Iba ty a ja, kamarát. Pôjďme do nebíčka. Navštívíť pánbožka. Sladké sny, chlapče.“

Mark zaňuchal, vzápätí si všimol revolver, ležiaci medzi nimi. Odvrátil pohľad, a keď si chlap dával z fľaše ďalší glg, znova sa naň zahľadel.

„Chceš ten revolver?“ spýtal sa chlap.

„Nie.“

„Tak prečo sa naň pozeráš?“

„Nepozerám.“

„Neklam, chlapče, lebo keď budeš klamať, zabijem ťa.“ Hoci mu z očí tiekli slzy, hlas mal pokojný. Ako hovoril, zhlboka dýchal. „A okrem toho, chlapče, keď máme byť kamoši, musíš byť ku mne úprimný. Úprimnosť je nesmierne dôležitá, vieš? Tak chceš ten revolver?“

„Nie.“

„Nechceš ho vziať a zastreliť ma?“

„Nie.“

„Ja sa smrti nebojím, rozumieš?“

„Áno, ale ja nechcem zomrieť. Starám sa o matku a mladšieho brata.“

„O, pozrimeže. Hotová hlava rodiny.“

Zakrútil vrchnák na fľaši, znenazdajky schmatol revolver, strčil si ho hlboko do úst, zovrel ho perami a pozrel sa na Marka, ktorý sledoval každý jeho pohyb, dúfajúc, že tú spúšť stisne i nestisne. Pomaly vytiahol hlaveň z úst, pobožkal ju na konci a namieril na Marka.

„Ešte som z tejto vecičky nestrieľal,“ povedal takmer šeptom. „Kúpil som ju len pred hodinou v záložni v Memphise. Myslíš, že funguje?“

„Pusťte ma odtiaľto preč, prosím vás.“

„Môžeš si vybrať, chlapče,“ povedal muž a vdýchol neviditeľný plyn. „Buď ti prevrtam guľkou hlavu a raz-dva bude po všetkom, alebo ňa dostane plyn. Tak si vyber.“

Mark sa na revolver nepozeral. Potiahol nosom a na chvíľku sa mu zazdalo, že čosi cíti. Revolver mal pri hlave. „Prečo to robíte?“ spýtal sa.

„Do toho ňa nič, kamarát, jasné? Som cvok, fajn. Preskočilo mi. Naplánoval som si peknú súkromnú samovraždičku, vieš, len ja a moja hadica a možno aj pár tablietiek a trocha whisky. Nikto ma nehľadá. Ale nie, akurát ty si sa mi musel priplieť do cesty. Zasran jeden!“ Spustil revolver dolu a opatrne ho položil na sedadlo. Mark si pošúchal hrču na čele a zahryzol do pery. Ruky sa mu triasli, a tak si ich strčil medzi nohy.

„O päť minút budeme mŕtvi,“ oznámil muž oficiálne a zdvihol fľašu k perám. „Len ty a ja, kamarát, pôjdeme za pánbožkom.“

Ricky, zvinutý do kľbka, sa napokon pohol. Zuby mu drkotali a nohavice mal premočené, ale v tej chvíli premýšľal. Vystrel ruky a nohy a vnoril sa do trávy. S plačom a so zaťatými zubami sa na bruchu priplazil k autu. Dvere sa

už-už rozletia. Ten síce obrovitý, ale rýchly blázon z ničoho nič vyskočí, schmatne ho pod krk ako Marka a všetci traja zahynú v tom dlhočiznom čiernom aute. Pomaličky, centimeter po centimetri, sa predieral burinou.

Mark pomaly oboma rukami zodvihol revolver. Bol ťažký ako tehla. Keď ho dvíhal, triasol sa mu v rukách. Namieril ním na tučného muža, ktorý sa k nemu nakláňal, až kým nemal hlavu pár centimetrov od nosa.

„A teraz stisni spúšť, chlapče,“ povedal a usmial sa. Mokrú tvár mu horela a poskakovala v radostnom očkávaní. „Stisni spúšť. Ja umriem, a ty môžeš ísť.“ Mark ovinul prst okolo spúšte. Muž prikývol, naklonil sa ešte bližšie a blýskajúcimi zubami zahryzol do špičky hlavne. „Stisni spúšť!“ zreval.

Mark zavrel oči a oboma rukami zovrel rúčku revolvera. Zatajil dych a už-už sa chystal stlačiť spúšť, keď mu muž vytrhol zbraň. Zúrivo mu ňou zamával pred očami a stlačil spúšť. Mark vykrikoval, keď bočné okno vedľa neho prasklo na tisíc kúskov, ale nerozletelo sa. „Funguje to! Funguje!“ zvolal muž. Mark sa schúlil a zakryl si uši.

Ricky začul výstrel a schoval hlavu do trávy. Bol asi tri metre od auta, keď čosi buchlo a Mark zvrieskol. Tučniak reval a Ricky sa opäť pocíkal. Zavrel oči a zachytil sa stebiel buriny. Zvieralo mu žalúdok a srdce bilo ako zvon. Vyše minúty po strele sa ani nepohol. Plakal za svojím bratom, ktorý je teraz mŕtvy, lebo ten blázon ho zastrelil.

„Nerev, dofrasa! Už mi je z toho tvojho fňukania zle!“

Mark stisol kolená a pokúšal sa prestať plakať. V hlave mu búšilo a v ústach vyschlo. Strčil si ruky medzi kolená

a skrčil sa. Musí prestať plakať a niečo vymyslieť. V telke sa raz jeden cvok chystal skočiť z budovy a chladnokrvný poliš doňho len húdol a húdol, až nakoniec s ním ten cvok začal hovoriť a, samozrejme, že neskočil. Mark chytro potiahol nosom, či nezacíti plyn, a spýtal sa: „Prečo to robíte?“

„Lebo chcem umrieť,“ odvetil pokojne muž.

„Prečo?“ spýtal sa znova a očami prebehol po úhľadnej okrúhlejšej dierke v okne vedľa seba.

„Prečo sa len decká toľko vypyujú?“

„Pretože sme decká. Prečo chcete umrieť?“ Ledva počul vlastné slová.

„Pozri sa, chlapče, o päť minút budeme mŕtvi, jasné? Iba ty a ja, kamarát, pôjdeme za pánbožkom.“ Dal si poriadny dúšok z takmer už prázdnej fľaše. „Cítim plyn, chlapče. Necítiš ho? Konečne.“

V bočnom zrkadle cez pukliny v okne Mark zbadal, že sa burina pohla, a zahliadol Rickyho, ako sa odplazil trávou a šuchol do krovia pri strome. Zavrel oči a pomodlil sa.

„Jedno ti musím povedať, chlapče. Je fajn, že ťa tu mám. Nikto nechce umrieť sám. Ako sa voláš?“

„Mark.“

„A druhým menom?“

„Mark Sway.“ Len hovor, hádam ten cvok zase nevyletí. „A vy sa ako voláte?“

„Jerome. Ale môžeš mi hovoriť Romey. Tak ma volajú aj moji priatelia, a keďže my dvaja sme si teraz blízki, môžeš ma volať Romey. A už nijaké otázky, jasné?“

„Prečo chcete umrieť, Romey?“

„Povedal som, už nijaké otázky. Cítiš ten plyn, Mark?“

„Neviem.“

„Čoskoro budeš. Radšej sa pomodli.“ Romey sa už úplne uvoľnil a so zaklonenou bravčovou hlavou a zatvorený-